

น้ำตาในความงดงามแห่งยูครีเจนซี อำนาจของเพศชายที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่องดยุคในดวงใจ

อังคณา สุขวิเศษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

E-mail: aungkana.su@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดพิตาทิปไตป์ที่ปรากฏในนวนิยายโรแมนติกเชิงประวัติศาสตร์ชุด บริดเจอร์ตันเรื่องดยุคในดวงใจ (The Duke and I) ของจูเลีย ควินน์ นักเขียนชาวอเมริกัน ผลการศึกษาพบว่านวนิยายแสดงให้เห็นบทบาทของแนวคิดพิตาทิปไตป์หรือระบบการให้อำนาจผู้ชายเป็นใหญ่ในยูครีเจนซีของประเทศอังกฤษที่ส่งผลต่อการเกิดปมปัญหาของตัวละคร ทั้งปมปัญหาในจิตใจของตัวละคร และปมปัญหาความขัดแย้งระหว่างตัวละคร โดยสามารถจำแนกแนวคิดพิตาทิปไตป์ในระดับความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็น 3 ลักษณะได้แก่ 1) แนวคิดพิตาทิปไตป์ในความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตร คือการมีอำนาจของบิดาในการปฏิบัติต่อบุตร โดยบุตรต้องเชื่อฟังและยอมรับในการตัดสินใจของบิดา 2) แนวคิดพิตาทิปไตป์ในความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายและน้องสาว คือการมีอำนาจในฐานะผู้นำครอบครัว และผู้ปกครอง โดยน้องสาวต้องปฏิบัติตามคำสั่งและความเห็นชอบของพี่ชายเรื่องคู่ครอง และ 3) แนวคิดพิตาทิปไตป์ในความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา โดยสามีมีสิทธิ์ในการปฏิบัติ และออกคำสั่งกับภรรยา รวมถึงการใช้อำนาจในฐานะผู้นำของครอบครัว อย่างไรก็ตาม นวนิยายแสดงให้เห็นว่าระบบทำให้ผู้ตกอยู่ใต้อำนาจไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงเกิดความขัดแย้งทั้งกับตนเอง และกับผู้อื่นจึงแสดงออกในลักษณะของการพยายามต่อต้านและตอบโต้ในขอบเขตที่สามารถทำได้ ผลจากการศึกษานี้ทำให้เห็นกรอบแนวคิด และค่านิยมของสังคมในยูครีเจนซี นอกจากการให้ความสำคัญกับอำนาจในครอบครัว อำนาจของสังคมยังมีส่วนสำคัญในการครอบงำแนวทางปฏิบัติของผู้คน นำไปสู่การเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของสตรีในยุคต่อมา

คำสำคัญ: พิตาทิปไตป์, ยูครีเจนซี, ดยุกในดวงใจ, จูเลีย ควินน์

Tears in the Regency Era's Beauty: The Power of the Male Appears in The Duke and I Novel

Aungkana Sukwises

Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University

E-mail: aungkana.su@ssru.ac.th

Abstract

The purpose of this research paper was to examine the patriarchal concept as it appears in Julia Quinn's historical romance novel series, Bridgerton's The Duke and I. The findings of the study revealed that the novel depicts the role of patriarchy in the patriarchal system of the British Regency era in influencing the internal and exterior conflicts of the characters. In terms of familial relationships, the concept of patriarchy can be divided into three categories: The first characteristics was the power of the father to treat the child which is the concept of patriarchy in the connection between father and son. The child must obey and accept the father's decision. Secondly, the patriarchal concept in the connection between an elder brother and a younger sister is that the elder brother has power as the family's head and ruler, and the younger sister must accept the brother's orders and approval regarding her spouse. The last one is that the patriarchal concept in the husband-wife relationship, according to which the husband has the authority to perform and issue instructions to his wife. This includes the dominance of power as the family's leader. The novel, on the other hand, demonstrated how the system causes those in positions of authority, whether men or women, to have conflicts with themselves and others. It took the form of attempting to resist and to fight to the greatest possible boundary. In addition to the emphasis on family authority, the findings of this study reflected the conceptual framework and social ideals in the Regency era. The power of society also has a significant impact on people's behaviors resulting in later periods' demands for women's rights.

Keywords: Patriarchy, Regency era, The Duke and I, Julia Quinn

บทนำ

ยุคเรเจนซี (Regency era) เป็นช่วงเวลาระหว่างคริสต์ศักราช 1811-1820 หรือพุทธศักราช 2354-2363 คือช่วงเวลาที่ยึดต่อระหว่างยุคจอร์เจียน (Georgian era) และยุควิกตอเรียน (Victorian era) ของประเทศอังกฤษ ในรัชสมัยสิ้นสุดการครองราชย์ของพระเจ้าจอร์จที่ 3 และโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการ ต่อมาได้ขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้าจอร์จที่ 4 สำหรับประเทศอังกฤษในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถือเป็นยุคทองทางศิลปวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยอารยธรรมซึ่งมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ มีความโดดเด่นหลากหลายแขนง เป็นยุคสมัยที่มีการนำความสง่างามของยุคสมัยคลาสสิก (Classical era) ผสมผสานเข้ากับการก้าวเข้าสู่ความทันสมัยในยุคใหม่ (Modern age) จึงทำให้สังคมและวัฒนธรรมในยุคเรเจนซีมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว งานวรรณกรรมเป็นศิลปะแขนงหนึ่งซึ่งเป็นภาพสะท้อนเอกลักษณ์ของยุคเรเจนซีให้เห็นได้อย่างชัดเจน แนวคิดโรแมนติก (Romantic Movement) ได้เริ่มต้นก่อกำเนิดขึ้นมาพร้อมกับการเริ่มต้นของยุคเรเจนซี (Knowles, 2012) เป็นยุคที่รุ่มรวยด้วยงานวรรณกรรมทั้งกวีนิพนธ์และร้อยแก้ว เป็นยุคที่สร้างกวีผู้มีชื่อเสียง เช่น วิลเลียม เวิร์ดสเวิร์ธ (William Wordsworth), ซามูเอล คอลริดจ์ (Samuel Coleridge), จอร์จ กอร์ดอน ไบรอน (George Gordon Byron), เพอร์ซี เชลลีย์ (Percy Shelley), และ จอห์น คีตส์ (John Keats) เป็นต้น นักเขียนที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวแทนผู้แสดงภาพลักษณ์แห่งยุคเรเจนซีได้ชัดเจนที่สุดคือ เจน ออสติน (Jane Austen) เจ้าของผลงานวรรณกรรมแนวรักโรแมนติกที่สะท้อนสังคมผู้ดีชาวอังกฤษ ภาพตัวละครเอกสตรีที่มีแนวคิดโดดเด่นแตกต่างไปจากผู้หญิงแบบประเพณีนิยม เป็นต้นแบบของผู้หญิงยุคใหม่ที่ไม่มีการประนีประนอมในนวนิยายอังกฤษแบบเดิม ส่งอิทธิพลต่อแนวคิดสตรีนิยม (Feminism) ในเวลาต่อมา (วรวดี วงศ์สง่า, 2554) ผลงานที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องมาถึงยุคศตวรรษที่ 21 ผ่านรูปแบบงานเขียน ภาพยนตร์ ละคร และละครเวที ประกอบด้วยเรื่อง Pride and Prejudice, Emma, และ Sense and Sensibility (อัตลักษณ์แห่งยุค “Regency” ความรุ่มรวยในแบบฉบับอังกฤษ สะท้อนผ่าน ศิลปะชั้นยอดอันคลาสสิกและทรงคุณค่าสู่ความสง่างามปัจจุบัน, 2561) อิทธิพลจากเจน ออสติน ในยุคเรเจนซีที่มีบทบาทเป็นแรงบันดาลใจให้จูเลีย ควินน์ (Julia Quinn) ซึ่งเป็นนามปากกาของ จูเลีย พอตทิงเจอร์ (Julie Pottiger) นักเขียนงานวรรณกรรม โรแมนติกชาวอเมริกันผู้สร้างสรรค์ผลงานยอดเยี่ยมในระดับเบสต์เซลเลอร์ของนิวยอร์ก ไทมส์ เขียนนวนิยายชุดบริดเจอร์ตัน (Bridgerton) ในรูปแบบของนวนิยายโรแมนติกอิงประวัติศาสตร์ Dacus (2016) อธิบายความหมายของนวนิยายประเภทนี้ว่าเป็นงานเขียนที่เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครในบริบทของเวลาและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งนวนิยายในชุดนี้ทุกเรื่องนี้มีความสอดคล้องเนื่องจากเป็นเรื่องราวความรักของหญิงชายในบริบทสังคมยุคเรเจนซี โดยประกอบด้วยนวนิยาย 9 เรื่องซึ่งเรื่องดยุคในดวงใจ (The Duke and I) เป็นนวนิยายเรื่องแรกของนวนิยายชุดนี้ ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นลำดับที่ 17 การผลสำรวจนวนิยาย 100 ลำดับที่ได้รับความนิยมมากที่สุด (Top 100 Romance Poll) ในปีพ.ศ.2553 (Goodreads, 2015) และได้รับการดัดแปลงนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์เรื่อง วังวนรัก เกมไฮโซ (Bridgerton) นำเสนอในแอปพลิเคชันเน็ตฟลิกซ์ ซึ่งได้รับความนิยมมากในปีพ.ศ. 2563 ผลงานของควินน์ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆมากกว่า 25 ภาษาและผลงานนวนิยายชุดบริดเจอร์ตันซึ่งเป็นนวนิยายโรแมนติกอิงประวัติศาสตร์ ทำให้เธอได้รับรางวัล RITA ซึ่งเป็นรางวัลที่มอบให้นักเขียนที่สร้างสรรค์งานโรแมนติก และเป็นผลให้ควินน์ได้ชื่อว่าเป็นเจน ออสติน แห่งศตวรรษที่ 21 (Goodreads, 2015) ดยุคในดวงใจเป็นนวนิยายเล่มแรกของชุดที่เปิดตัวละครเอกหญิงที่มี

ชื่อว่า คาฟนี บริจเจอร์ตัน (Daphne Bridgerton) (ฮอไรซอน, 2564) ซึ่งเป็นบุตรคนที่ 4 และเป็นบุตรสาวคนโตของตระกูล อยู่ในวัยที่เหมาะสมในการเข้าร่วมฤดูกาลออกงานเดบิวต์หรือธรรมเนียมการเปิดตัวลูกสาวตระกูลเข้าสู่สังคมตามประเพณี เธอเปิดตัวต่อสังคมชั้นสูงเพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลโดยมีเป้าหมายในการหาคู่ครองที่เหมาะสม ส่วนตัวละครเอกชายที่มีชื่อว่าไซมอน บาสเซต (Simon Basset) ดยุกแห่งตระกูลเฮสติ้งส์ (Duke of Hastings) เป็นบุคลิกผู้มีความสามารถในทุกด้านอย่างหาที่ติไม่ได้ เมื่อถึงช่วงฤดูกาลงานเดบิวต์เขาเป็นชายหนุ่มที่ถูกหมายตาคจากเหล่ามารดาของสตรีทั้งหลาย เพราะต้องการให้เขามาเป็นลูกเขยเพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลของตน นวนิยายเรื่องนี้นำเสนอเรื่องราวที่แสดงให้เห็นชีวิตอันหรูหราฟุ้งเฟ้อและการชู้ชบิโนทาในแวดวงของผู้ดีอังกฤษ และขุนนางชั้นสูง ผ่านการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ งานจับน้ำชาหรือกิจกรรมยามว่างของผู้ดีและขุนนางในสังคม แม้นวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจ มีลักษณะเป็นงานเขียนแนวโรแมนติกที่มีแก่นเรื่องมุ่งเน้นการแสดงให้เห็นความสวยงามของความรักระหว่างชายและหญิงที่มีความเหมาะสมกัน ถึงแม้ว่าจะเกิดอุปสรรค แต่ในที่สุดจะลงเอยด้วยการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข แต่เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นในรูปแบบอิงประวัติศาสตร์ ในช่วงเวลาของสังคมในยุคเรอเนซองส์ที่มีค่านิยมยกย่องแนวคิดปิตาธิปไตย หรือระบบนิยมชาย (patriarchy) หมายถึงระบบสังคมที่แสดงออกถึงการให้คุณค่าความเป็นชาย มากกว่า จึงทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ แนวคิดปิตาธิปไตย หรือระบบวิธีคิดแบบผู้ชายเป็นใหญ่ ซึ่งเดิมหมายถึงอำนาจของบิดา แต่ต่อมาให้ภาพที่กว้างขึ้นในระบบชายเป็นใหญ่ที่อาศัยอำนาจของบิดาเป็นพื้นฐานของเพศชายในภาพรวม (เสนาะ เจริญพร, 2548) จึงแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิง โดยมีโครงสร้างทางสังคมเป็นตัวกำหนดความไม่เท่าเทียมกันผ่านสถาบันครอบครัวและระบบเครือญาติ สถาบันการเมืองการปกครองและสถาบัน ทางศาสนา เป็นต้น (ณวิภาญจน์ สุขยา และ วิรดา ตาสว่าง, 2562) รูปแบบความไม่เท่าเทียมดังกล่าวจึงเป็นเหตุให้เกิดปมความขัดแย้ง (conflict) ทั้งภายในใจของตัวละครเอง (internal conflict) และความขัดแย้งระหว่างตัวละคร (external conflict) เห็นได้ชัดว่าแนวคิดปิตาธิปไตยมีบทบาทโดดเด่นมากในยุคเรอเนซองส์ซึ่งสะท้อนในฉากของนวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจ ที่เน้นอำนาจของฝ่ายชายในครอบครัวที่สามารถควบคุมผู้หญิงและตีกรอบให้ผู้หญิงให้ต้องทำหน้าที่เป็นภรรยา และเป็นแม่ที่ดี จึงจะเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับสรัยา รอดเพชร (2561) ได้อธิบายถึงผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตยว่า “อำนาจอธิปไตยมองว่าสถานภาพของผู้หญิงถูกควบคุมโดยผู้ชายที่มีอำนาจในการปกครองดินแดนว่าผู้หญิงควรเป็นอย่างไร ผู้หญิงต้องมีสถานะเป็นแม่และเมียที่ดี ผู้หญิงต้องมีลักษณะที่อ่อนหวานอ่อนโยนและเก่งในเรื่องงานดูแลบ้าน”

นวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจแสดงให้เห็นภาพความเป็นยุคเรอเนซองส์ของอังกฤษที่มีความงดงามของสถาปัตยกรรม ศิลปะ เครื่องแต่งกายที่มีความเป็นเอกลักษณ์ เป็นจุดเชื่อมโยงศิลปวัฒนธรรมอันหรูหราในยุคคลาสสิกเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ ผู้คนในสังคม โดยเฉพาะชนชั้นสูง ให้ความสำคัญต่อสถานะทางสังคม หน้าที่ ชื่อเสียง ยึดมั่นต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และค่านิยมที่ยึดถือปฏิบัติกันมาอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาเกียรติยศ ศักดิ์ศรี โดยเฉพาะการให้ความสนใจในเรื่องชู้ชบิโนทาคนในแวดวงสังคม ทำให้เกิดบทบาทของตัวละคร เลดี้วิสเซลดาวน์ (Lady Wistledown) ขึ้นในงานวรรณกรรมเรื่องนี้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นคอลัมน์นิสต์ที่ไร้ตัวตน แต่เป็นผู้ทรงอิทธิพลทำหน้าที่เขียนข่าวแฉผู้คนในแวดวงสังคมชั้นสูงอย่างตรงไปตรงมา ตัวละครนี้มีบทบาทในการสร้างเงื่อนไข (suspense) และปมปัญหา (conflict) ในโครงเรื่องได้อย่างแยบยล

Daphne silently agreed. Fashionable London was

positively addicted to Lady Whistledown's Society Papers. The mysterious newspaper had arrived on the doorstep of every member of the ton three months earlier. Whistledown — as it was now called—was a curious mix of commentary, social news, scathing insult, and the occasional compliment. What set it apart from any previous society news sheets was that the author actually listed her subjects' names in full. (Quinn, 2000, p.14)

นอกจากนั้นรูปแบบการใช้ชีวิตของคนในสังคมยุครีเจนซีกล่าวได้ว่าอยู่ภายใต้กรอบสังคมปิตาธิปไตยซึ่งเป็นแนวคิดตามขนบแบบเดิม ที่เห็นได้ชัดเจนในครอบครัว โดยมีกฎเกณฑ์กำหนดว่าการสืบทอดและการครอบครองทรัพย์สินของครอบครัว การเป็นผู้นำ การมีอำนาจ รวมทั้งยศถาบรรดาศักดิ์ ล้วนเป็นหน้าที่ของผู้ชาย ในขณะที่ผู้หญิงมีหน้าที่จำกั้อยู่ในบ้าน ผู้หญิงจะต้องดูแลรูปลักษณ์ของตนเอง แต่งกายให้งดงาม วางตัวให้เหมาะสมเพื่อให้สามารถหาสามีที่ดีมาแต่งงานเพื่อให้มีผู้ขายนาคูแล และมีบุตรเพียงเท่านั้น คุณค่าของผู้หญิงในสังคมยุครีเจนซีส่วนใหญ่จึงถูกผูกมัดกับเรื่องการหาคู่ ครอบครัวของตัวละครหลักที่ปรากฏในเรื่องดยุคในดวงใจ ล้วนแสดงให้เห็นถึงอำนาจในลักษณะดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากความคิดของไซมอน บาสเซต “They were both trapped, Simon realized. Trapped by their society's conventions and expectations.” (Quinn, 2000, p.69)

ในยุคนี้เป็นช่วงสมัยที่เป็นจุดเปลี่ยนในการเข้าสู่ยุคใหม่ (modern age) ผู้หญิงเริ่มมีความคิดที่ขัดต่อขนบของสังคมเพราะเริ่มเกิดความรู้สึกว่าถูกบังคับให้อยู่ในกรอบที่ผู้ชายเป็นผู้กำหนด ในระยะแรกความคิดของผู้หญิงที่ฝืนขนบจะถูกมองว่าแปลกแยก และถูกกีดกันจากสังคมแม้แต่สมาชิกในครอบครัว ต่อมากระแสเริ่มแพร่ไปในวงกว้าง เช่นในวรรณกรรมที่นักเขียนหญิงอย่างเจน ออสติน นำแนวคิดนี้มาสร้างให้ตัวละครหญิงในนวนิยายของเธอมีแนวคิดขัดกับประเพณีแบบเดิม และความเป็นขบถของตัวละครหญิงจาก เรื่องดยุคในดวงใจทั้งในครอบครัวผู้ดีเก่าอย่างบริดเจอร์ตัน ที่ตัวของดาฟนี่ไม่ต้องการแต่งงานกับผู้ชายที่ แอนโทนี (Anthony Bridgerton) พี่ชายของเธอซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวเห็นว่าเหมาะสม รวมทั้งเอโลอีส (Eloise Bridgerton) น้องสาวของดาฟนี่ที่ต้องการเรียนหนังสือแต่ไม่มีโอกาสได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการเพียงเพราะเกิดมาเป็นหญิง จึงหมกตัวอยู่กับหนังสือและไม่สนใจในหน้าที่ตามกรอบแนวคิดของสังคม และสิ่งที่ครอบครัวคาดหวังให้ปฏิบัติตาม นอกจากนี้ตัวละครหญิงในครอบครัวผู้ดีใหม่อย่างเฟเธอร์ริงตัน (Featherington) เช่น เพเนโลเป (Penelope Featherington) ซึ่งไม่สนใจในการเข้าสังคมเช่นเดียวกับเอโลอีสเพื่อนสนิท

กรอบแนวคิดปิตาธิปไตยไม่เพียงแต่จะเป็นตัวกำหนดบทบาทของผู้หญิงในสังคมยุครีเจนซีเท่านั้น ตัวละครเอกชายอย่างไซมอน บาสเซต (Simon Basset) ยังได้รับผลเป็นในชีวิตจากอำนาจของการตัดสินใจของดยุคแห่งเฮสติ้งส์ผู้เป็นพ่อซึ่งผิดหวังเมื่อไซมอนเกิดมาไม่แข็งแรง เป็นเด็กพูดติดอ่าง ทำให้ผู้เป็นพ่อรู้สึกอายและซ่อนตัวเขาไว้ไม่ให้ไม่ให้ใครรู้ว่าเขาคือทายาท เป็นแรงผลักดันให้ไซมอนพยายามพัฒนาตนเองเพื่อให้พ่อยอมรับแต่ผู้เป็นพ่อเกิดความผิดหวังซ้ำจนถึงกับประกาศตัดความเป็นพ่อลูก ทำให้เป็นปมในใจของไซมอนที่ตั้งใจจะไม่แต่งงานเพื่อไม่ให้มีทายาท โดยต้องการให้ตระกูลเฮสติ้งส์สิ้นสุดลงที่ตัวของเขา เพื่อการแก้แค้นทำให้ความหวังของพ่อเขาไม่บรรลุผล เขาจึงตัดสินใจออกจากประเทศอังกฤษเพื่อหนีไปให้ไกลจากพ่อที่ไม่ยอมรับเขา

And yet the only reason the then-twenty-two-year-old Simon had left England was because his father had suddenly decided that he was finally willing to accept his son.

Simon hadn't been willing to accept his father, though, and so he'd simply packed his bags and left the country, preferring exile to the old duke's hypocritical overtures of affection.

(Quinn, 2000, p.29)

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาแนวคิดปิตาธิปไตยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับตัวละครในบริบทความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวที่ปรากฏในนวนิยายโรมานติกเชิงประวัติศาสตร์เรื่องดยุคในดวงใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาแนวคิดปิตาธิปไตยที่ปรากฏในนวนิยายโรมานติกเชิงประวัติศาสตร์เรื่องดยุคในดวงใจ (The Duke and I)

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาวิเคราะห์แนวคิดปิตาธิปไตยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดขอบเขตและหัวข้องานวิจัย
2. รวบรวมข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับระบบปิตาธิปไตย
3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) จากนวนิยายเรื่อง The Duke and I ฉบับภาษาอังกฤษเป็นตัวบทหลักในการศึกษา
4. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

แนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย

แนวคิดผู้ชายเป็นใหญ่ในมุมมองของเอเดรียน ริช (Adrienne Rich) กวีชาวอเมริกันแสดงให้เห็นว่าเป็นระบบที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับระบบสังคมแห่งความเป็นเมืองมานาน โดยฝังความคิดอยู่ในความเชื่อของผู้คนในสังคม ความหมายของชายเป็นใหญ่แสดงให้เห็นการกดขี่จากผู้ชาย การยึดถือระบบผู้ชายเป็นใหญ่เป็นการให้อำนาจแก่ผู้ชายในครอบครัว สังคม ระบอบการเมือง การปกครอง ให้สามารถใช้อำนาจในการกำหนดพิธีกรรม ประเพณี ขนบธรรมเนียม กฎหมาย ภาษา การกำหนดบทบาทในสิ่งที่ผู้ชาย และผู้หญิงควรทำและไม่ควรทำในลักษณะที่ผู้หญิงตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชาย โดยไม่ว่าจะอยู่ในฐานะหรือสถานภาพสังคมใด ผู้หญิงจะต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายเสมอ (Raslan, 2019) แนวคิดดังกล่าวกลายเป็นโครงสร้างที่ครอบงำความคิด และการปฏิบัติของคนในสังคมทั้งในสังคมตะวันตกและสังคมตะวันออกจนกลายเป็นเรื่องปกติ เมื่อเกิดความก้าวหน้าทางศิลปะวิทยาการ ตั้งแต่การปฏิวัติอุตสาหกรรมในประเทศอังกฤษ เริ่มเกิดกระแสเรียกร้องให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ผู้หญิงจึงเริ่มหันมาสนใจในคุณค่าของตนเองและเกิดความคิดที่ต่อต้านระบบการให้ความสำคัญกับอำนาจของผู้ชาย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่านวนิยายเรื่อง *The Duke and I* แสดงให้เห็นสภาพของสังคมของยุครีเจนซีที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายในระบบชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงในสังคมแม้ว่าจะเป็นชนชั้นสูง เป็นสมาชิกของตระกูลที่มีฐานะ ล้วนต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคม ซึ่งส่งผลต่อมายังความคิดของคนในครอบครัวที่ยึดถือแนวปฏิบัติของสังคมอย่างเคร่งครัดเพื่อรักษาเกียรติและชื่อเสียง เป้าหมายสำคัญของครอบครัวชนชั้นสูงที่ลูกสาวคือการเปิดตัวลูกสาวสู่สังคมเพื่อประกาศความพร้อมในการมีคู่ครองของลูกสาวและหาคู่ครองที่เหมาะสมให้ลูกสาวเพื่อนำเกียรติยศมาสู่ครอบครัว ดังจะเห็นได้จากตอนที่แอนโทนีบรรยายสภาพความน่าเบื่อในงานเลี้ยงให้ไซมอนฟังว่าบรรดาแม่จะพาลูกสาวมารุมล้อมชายหนุ่มและพูดคุยแต่เรื่องราวที่น่าเบื่อ

"They will hunt you down. And when they find you, you will find yourself trapped in conversation with a pale young lady all dressed in white who cannot converse on topics other than the weather, who received vouchers to Almack's, and hair ribbons." (Quinn, 2000, p.15) และการบรรยายความรู้สึกของไซมอนช่วงที่อยู่ในงานเลี้ยง

He'd been introduced to every unmarried lady at the ball, every mother of every unmarried lady at the ball, and, of course, every older married sister of every unmarried lady at the ball. Simon couldn't decide which set of women was the worst. The unmarried ladies were decidedly boring, the mothers were annoyingly ambitious, and the sisters— well, the sisters were so forward Simon began to wonder if he'd stumbled into a brothel. (Quinn, 2000, p.50)

นอกจากนั้นลูกสาวยังถูกปลูกฝังให้ปฏิบัติตามความเชื่อที่ว่าผู้หญิงมีหน้าที่ในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้ชายสนใจและเลือกไปเป็นภรรยา หลังจากบรรลุเป้าหมายเรื่องการแต่งงานแล้ว ผู้หญิงจะต้องทำหน้าที่ดูแลสามีและมีบุตรเพื่อทำหน้าที่ของผู้หญิงที่สมบูรณ์ ข้อมูลนี้แสดงอย่างชัดเจนจากคำพูดของดาฟนีที่พูดกับไซมอน "I want a husband. I want a family. It's not so silly when you think about it. I'm fourth of eight children. All I know are large families. I shouldn't know how to exist outside of one." (Quinn, 2000, p.68)

ความเชื่อในกฎเกณฑ์ที่ครอบงำสังคมนี้ส่งผลให้เกิดปมปัญหาภายในใจของตัวละคร และปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครผู้ชายกับผู้หญิง และตัวละครผู้ชายกับผู้ชาย โดยสามารถจำแนกแนวคิดปิตาธิปไตยในระดับความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวได้ดังนี้

1) แนวคิดปิตาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างบิดา

และบุตร ผู้วิจัยพิจารณาจากพฤติกรรมภายในครอบครัวที่ผู้เป็นบิดามีอำนาจในการกำหนดแนวทางการใช้ชีวิตและชี้ชะตาของสมาชิกทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะกับบุตรซึ่งเป็นทายาท เทียบได้กับเจ้านายหรือผู้ปกครองซึ่งสามารถแสดงอำนาจได้โดยไม่มีใครกล้าขัดแย้งไม่ว่าอำนาจหรือคำสั่งนั้นจะเกินพอดีกับการปฏิบัติต่อบุตรของตน จากการศึกษพบว่าพฤติกรรมของดยุคแห่งเฮสติ้งส์ผู้เป็นบิดาของไซมอนที่แสดงต่อบุตรเป็นการแสดงอำนาจการตัดสินใจของตนเพื่อปกปิดและตัดความสัมพันธ์กับบุตรเนื่องจากไม่ต้องการให้คนในสังคมรู้ว่าบุตรชายของตนเป็นบุคคลที่ไม่สมบูรณ์เพราะพูดติดอ่าง ดยุกแห่งเฮสติ้งส์มีเป้าหมายในชีวิตตามแนวคิดของสังคมชายเป็นใหญ่ที่ต้องการให้บุตรชายของตนเป็นผู้สืบทอดความยิ่งใหญ่ของวงศ์ตระกูล จึงตั้งความหวังไว้อย่างเต็มเปี่ยมกับบุตรชายที่เกิดมา รวมทั้งคิดว่าบุตรคือสมบัติของตน

"I have a son!" he boomed. "A perfect little son!" And while the servants cheered and wept with relief, the duke looked down upon the tiny little earl, and said, "You are perfect. You are a Basset. You are mine." (Quinn, 2000, p.5)

ไซมอนเกิดมาในช่วงที่บิดาและมารดาอายุมากขึ้น ผลจากความอ่อนแอทางร่างกายของมารดา เมื่อคลอดบุตรแล้วเสียชีวิต ทำให้บุตรที่เกิดมาไม่แข็งแรงตั้งแต่กำเนิด บิดาจึงทิ้งให้พยาบาลเลี้ยงดูโดยไม่เคยมาใส่ใจดูแล เพราะกรอบสังคมในยุคนั้นไม่ได้กำหนดหน้าที่ของบิดาในการเลี้ยงดูบุตร ไซมอนจึงเติบโตขึ้นมาอย่างโหยหาความอบอุ่นจากผู้เป็นบิดา เมื่อดยุคแห่งเฮสติ้งส์มาเยี่ยมและได้รู้ว่าบุตรชายของตนมีความผิดปกติทางการพูดตั้งแต่อายุ 4 ขวบ จึงเกิดความผิดหวังอย่างมาก ทำให้เขาปฏิเสธการมีตัวตนของไซมอน และตัดสินใจซ่อนบุตรชายของเขาไว้เพื่อไม่ให้เกิดความอับอาย

"Hastings is going to go to a half-wit," the duke moaned. "All those years of praying for an heir, and now it's all for ruin. I should have let the title go to my cousin." He turned back to his son, who was sniffing and wiping his eyes, trying to appear strong for his father. "I can't even look at him," he gasped. "I can't even bear to look at him." (Quinn, 2000, p.8)

การตัดสินใจของบิดาเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาในใจของไซมอนตั้งแต่วัยเด็ก เขาพยายามฝึกฝนตนเองในการพูดอย่างหนักเพื่อต้องการให้บิดาภูมิใจและหันมาให้ความรักต่อเขา ด้วยความช่วยเหลือของเลดี้แดนเบอร์รีเพื่อนของมารดาที่ดูแลไซมอนและพาเขาไปพบกับดยุคแห่งเฮสติ้งส์อีกครั้งในวัย 11 ปี แต่ก็ไม่สามารถทำให้บิดาเกิดความประทับใจได้ บิดาประกาศว่าไซมอนคือความล้มเหลวในชีวิตของเขาและประกาศตัดความเป็นบุตร ทำให้ไซมอนปฏิเสธกับตนเองว่าจะไม่แต่งงาน ไม่มีบุตรเพื่อให้ความอับอายของตระกูลจบลงที่ตนเอง ยืนยันได้จากข้อความของแอนโทนีผู้เป็นเพื่อนสนิทของไซมอน "Besides the fact that you have sworn to me that you will never marry?" Anthony drawled. (Quinn, 2000, p.87) รวมทั้งเหตุการณ์ที่ไซมอนบอกให้ดาฟนีรู้ถึงความตั้งใจเรื่องไม่ต้องการแต่งงานมีครอบครัว "I believe I told you I have no intention of marrying," he bit off. "Ever." "Therefore, it is unlikely that I shall ever have children." (Quinn, 2000, p.113)

จากการใช้อำนาจของบิดาในการชี้ชะตาของไซมอนทำให้ตัวละครนี้เกิดปมความขัดแย้งในตนเองคือเสียใจที่ไม่สามารถทำให้บิดาภาคภูมิใจจนกลายเป็นความพยายามพัฒนาตนเองทำให้สามารถเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดได้

2) แนวคิดบิดาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชาย

และน้องสาว ผู้วิจัยพิจารณาจากพฤติกรรมภายในครอบครัวที่ผู้เป็นพี่ชายทำหน้าที่เป็นทายาทของตระกูล รับผิดชอบทุกคนในครอบครัวแทนบิดาในฐานะผู้ปกครองสมาชิกในครอบครัวที่เป็นน้องสาว มีอำนาจในการกำหนดแนวทางการใช้ชีวิตของน้องสาวทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องการเลือกคู่ครอง

Anthony paused and turned an assessing stare on Simon. "It cannot have escaped your notice that my position as head of the Bridgerton family carries with it serious responsibilities." (Quinn, 2000, p.87)

จากการศึกษาพบว่าพี่ชายคนโตของครอบครัวบริดเจอร์ตันทำหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัวแทนบิดาซึ่งเสียชีวิตไป แอนโทนี (Anthony Bridgerton) คิดว่าหน้าที่ของตนคือการเลือกคู่ครองที่เหมาะสมให้น้องสาว โดยไม่สอบถามความสมัครใจไม่ว่าจะเป็นลอร์ด เบอร์บรูค (Nigel Berbrooke) ซึ่งมีพฤติกรรม

และใช้วาจาคุกคามดาฟนี การกระทำที่ไม่เหมาะสมของลอร์ด เบอร์บรุคแสดงให้เห็นการใช้อำนาจของผู้ชายที่ไม่ให้เกียรติผู้หญิง

Daphne had the sinking feeling that Nigel was going to prove uncomfortably persistent. She had no idea how to deal with the poor man. He wasn't very bright, but he also wasn't unkind, and though she knew she had to somehow put an end to his infatuation, (Quinn, 2000, p.22)

รวมทั้งคำสั่งที่แอนโทนีสรุปว่าไซมอนไม่ใช่คู่แข่งที่เหมาะสมกับดาฟนี "Choose a man from your new crowd of suitors," he said, "and forget Hastings. He's a good man, but he's not for you." (Quinn, 2000, p.119)

เหตุการณ์กล่าวส่งผลให้ดาฟนีไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของพี่ชาย ความต้องการในใจของเธอคือต้องการแต่งงานกับคนที่เธอรัก แต่เมื่อถูกตีกรอบจากสังคมที่ให้ความสำคัญกับความคิดของผู้ชาย โดยไม่สนใจเสียงของผู้หญิงทำให้เธอไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกให้พี่ชายรู้ แม้แต่ขอความช่วยเหลือจากพี่ชาย เมื่อเธอถูกคุกคาม เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าความต้องการ หรือข้อเรียกร้องของผู้หญิงไม่มีความเท่าเทียมกับความต้องการของผู้ชาย ผู้หญิงจำเป็นต้องยอมรับในสิ่งที่ผู้ชายกำหนดเท่านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายและน้องสาวตามแนวคิดชายเป็นใหญ่เช่นนี้ ทำให้ตัวละครดาฟนีเกิดปมความขัดแย้งกับพี่ชาย แต่ในขอบเขตที่ไม่สามารถเรียกร้องให้พี่ชายรับฟัง ทำให้ดาฟนีจำเป็นต้องหาทางออกให้กับตนเองโดยวางแผนเป็นคู่รักกับไซมอนเพื่อไม่ต้องการให้พี่ชายหาคู่แข่งคนอื่นมาให้

3) แนวคิดปิตาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างสามี

และภรรยา ผู้วิจัยพิจารณาจากพฤติกรรมภายในครอบครัวที่ผู้เป็นสามีมีอำนาจในการตัดสินใจ และสั่งการทุกอย่าง โดยไม่เห็นความสำคัญของภรรยาในฐานะคู่แข่งที่เท่าเทียม จากการศึกษาพบว่าตัวละครสามีในเรื่องใช้ระบบความคิดผู้ชายเป็นใหญ่ปฏิบัติต่อภรรยาจำนวน 4 คู่ได้แก่

3.1 ดยุกแห่งเฮสติ้งส์และเลดี้เฮสติ้งส์ (Duke of Hastings and Lady Hastings) เลดี้เฮสติ้งส์พยายามทำหน้าที่ความเป็นหญิงของตนเองให้สมบูรณ์ โดยไม่ลืมนึกความตั้งใจในการมีบุตรให้กับสามีแม้ว่าตนเองจะมีสุขภาพไม่แข็งแรง และแท้งบุตรมาหลายครั้ง เพื่อทำให้ความตั้งใจในการมีทายาทเพื่อสืบเชื้อสายของวงศ์ตระกูลของดยุกแห่งเฮสติ้งส์บรรลุผล จากข้อมูลที่สาวใช้คนสนิทของเลดี้เฮสติ้งส์เล่าให้ดาฟนีฟังหลังแต่งงานกับไซมอน

"She was so determined to give him a son. She kept trying even after the doctors all told her she mustn't. She used to cry in my arms every month when her courses came." She sniffled as she continued her story. "She was always saying things like how was she to be a proper duchess if she couldn't give him a son. It broke my heart. Every month it broke my heart." (Quinn, 2000, p.202)

ในวันที่ให้กำเนิดไซมอน ดยุกแห่งเฮสติ้งส์จดจ่ออยู่กับเพศของทารกที่เกิดมาเท่านั้น เขารู้สึกเสียใจต่ออาการตกเลือดจนเสียชีวิตของภรณยาน้อยกว่าการชื่นชมยินดีที่ได้ลูกชายเพื่อเป็นทายาทสืบทอดวงศ์ตระกูล

The duke mourned his wife. He truly did. He hadn't loved her, of course, and she hadn't loved him, but they'd been friends in an oddly distant sort of way. The duke hadn't expected anything more from marriage than a son and an heir, and in that regard, his wife had proven herself an exemplary spouse. (Quinn, 2000, p.5)

เมื่อดยุคแห่งเฮสติ้งส์ผิดหวังที่ไซมอนเกิดมามีลักษณะที่ไม่แข็งแรงและมีความผิดปกติทางการพูดจึงประกาศตัดความเป็นพ่อลูกและบอกกับไซมอนว่าเขาเป็นคนที่ไร้ประโยชน์ "And he's an idiot!" Hastings roared. "A goddamned, bloody little idiot!" (Quinn, 2000, p.8)

"You are my worst failure," he hissed at his son. "I don't know what I did to deserve you, but God help me if I ever lay eyes on you again." (Quinn, 2000, p.11)

ทำให้เห็นว่าดยุคแห่งเฮสติ้งส์ในฐานะสามีมองว่าภรรยาเป็นเพียงเครื่องมือที่ทำให้ความตั้งใจของตนบรรลุผล เมื่อไม่เป็นไปตามที่มุ่งหวังจึงถูกสามีมองว่าเป็นคนไร้ค่า ผลจากการยึดความต้องการของสามีเป็นใหญ่ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นต่อมาระหว่างบิดาและบุตร

3.2 ไซมอน เฮสติ้งส์ และดาฟนี บริดเจอร์ตัน (Simon Hastings and Daphne Bridgerton) ความเจ็บปวดในวัยเด็กทำให้ไซมอนผู้ที่มีบาดแผลในใจจากการถูกบิดาทอดทิ้งตัดสินใจว่าจะไม่แต่งงาน และไม่ยอมมีบุตรเพื่อให้เชื้อสายของตระกูลเฮสติ้งส์สิ้นสุดลงที่เขา "He would never marry, never sire a child, and that was all she wanted out of life." (Quinn, 2000, p.68)

ไซมอนยึดหลักนี้ในการแก้แค้นบิดาผู้มีเป้าหมายมุ่งให้มิตายาทในการสืบวงศ์ตระกูล แต่เป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถบอกให้ใครเข้าใจได้

"Simon thought about telling them everything, all the reasons he'd sworn never to take a wife and perpetuate his line. But they wouldn't understand." (Quinn, 2000, p.151)

ไซมอนตัดสินใจในฐานะสามีตามกรอบสังคมที่ยึดแนวคิดผู้ชายเป็นใหญ่โดยใช้เป้าหมายของตนเป็นที่ตั้ง ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้หญิงที่เป็นภรรยา ในขณะที่ดาฟนีมีเป้าหมายในการทำหน้าที่ของภรรยาและแม่ที่ดีเนื่องจากตัวเธอเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่อบอุ่นจึงต้องการสร้างครอบครัวของตนให้มีความสุขตามขนบแนวคิดของผู้หญิงในยุควิคตอเรียนตามที่เธอประกาศความตั้งใจกับพี่ชาย

"Anthony, I have to find a husband. Besides the fact that Mother is pestering me to death, I want a husband. I want to marry and have a family of my own. I want it more than you could ever know" (Quinn, 2000, p.95)

ดาฟนีจึงไม่เข้าใจในพฤติกรรมของสามีที่อ้างว่าไม่สามารถมีบุตรได้ "Well, you said you couldn't have children."

"Daphne, there are many, many other reasons why a couple might be unable to have children." (Quinn, 2000, p.189)

เป้าหมายของคู่สามีภรรยาจึงเป็นคู่ตรงข้ามนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ปัญหาอีกประการหนึ่งในสังคมที่มีระบบความคิดแบบชายเป็นใหญ่ที่จำกัดเรื่องการศึกษาของผู้หญิงทำให้ผู้หญิงขาดความรู้เรื่องเพศ ตามความเชื่อในสังคมที่มองว่าผู้หญิงไม่ควรพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผย แม้ว่าในคืนวันก่อนเข้าพิธีแต่งงานเลดี้บริดเจอร์ตันจะได้เข้ามาพูดคุยกับลูกสาวเรื่องหน้าที่ของผู้หญิงในคืนแต่งงาน แต่เป็นลักษณะของการเตือนไม่ให้การสร้างความเข้าใจ

I am here to tell you," Violet said, her voice turning quite brisk, "that your marital duty need not be unpleasant." Violet's cheeks blazed. "I know that some women find the, er, act distasteful, but—" (Quinn, 2000, p.172)

การเตือนกลับยิ่งทำให้ดาฟนีเกิดความสงสัย และเกิดคำถามแต่เลดี้บริดเจอร์ตันกล่าวทิ้งท้ายไว้เพียงแค่ว่าผู้ชายจะรู้ว่าต้องทำอะไรในคืนวันแต่งงาน

"You were telling me that some women find their marital duty unpleasant."

"Right. Well. Hmmm."

"You can't leave telling me only that!"

"Daphne," Violet said, her voice sounding rather strangled.

"But what do I do? ""Your husband will know," Violet said primly. "I don't want to make a fool of myself, Mother."

Violet groaned. "You won't. Trust me. Men are..." Daphne seized upon the half-finished thought.

"Men are what? What, Mother? What were you going to say?" (Quinn, 2000, p.173)

ความไม่เข้าใจนี้ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในชีวิตแต่งงานระหว่างสามีและภรรยา เพราะดาฟนีไม่มีความรู้ขาดความเข้าใจเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย จึงไม่เข้าใจพฤติกรรมของสามีที่หลีกเลี่ยงการมีลูกโดยการหลั่งภายนอก

Simon, with a groan that sounded as if it were ripped from his very soul, yanked himself out of her with barely a second to spare before he spilled himself—as he always did—on the sheets at the edge of the bed. (Quinn, 2000, p.212)

หลังจากที่ดาฟนีเข้าใจว่าสามีตัดสินใจไม่ต้องการมีลูกกับตน โดยไม่ได้รับการชี้แจงเหตุผล เป็นสิ่งที่ขัดต่อเป้าหมายของผู้หญิงทุกคนในสังคม จึงทำให้ดาฟนีรู้สึกโกรธที่สามีหลอกลวงเธอจากความรู้และผิดพลาดในตัวเอง ก่อให้เกิดความขัดแย้งในชีวิตคู่

"Why can't you have children, Simon?"

"You lied to me." "I never—" "You lied to me," she screamed. "You lied to me, and I will never forgive you for that!" "Daphne"

"You took advantage of my stupidity." She let out a disbelieving breath, the kind that came from the back of one's throat, right before it closed up in shock. "You must have been so delighted when you realized how little I knew about marital relations." (Quinn, 2000, p.213)

นอกจากข้อมูลคู่ขัดแย้งในครอบครัวตามแนวคิดแบบปิตาธิปไตยที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจดังที่ผู้วิจัยนำเสนอไปข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อแสดงให้เห็นภาพการใช้อำนาจที่ชัดเจนมากขึ้นจากละครซีรีส์ชุดบริดเจอร์ตัน ฉายในแอปพลิเคชันเน็ตฟลิกซ์ ซึ่งผู้เขียนบทมีการดัดแปลงและให้ข้อมูลตัวละครเพิ่มเติมจากนวนิยายเรื่องดยุคในดวงใจมากขึ้น ผู้วิจัยพบว่าในบทละครมีตัวละครที่มีบทบาทเพิ่มขึ้นและบทบาทนั้นสามารถแสดงให้เห็นภาพการใช้อำนาจในครอบครัวได้อย่างชัดเจนประกอบด้วย

3.3 ลอร์ดเฟเธอร์ริงตันและพอร์เรีย เฟเธอร์ริงตัน (Lord Featherington and Portia Featherington) ครอบครัว

เฟเธอร์ริงตันไม่มีบทบาทในนวนิยายมากนัก มีการกล่าวถึงสถานภาพของลอร์ดเฟเธอร์ริงตันเพียงแค่ว่าเป็นสามีของเลดี้เฟเธอร์ริงตันซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ตอนที่เลดี้เฟเธอร์ริงตันแนะนำตัวกับไซมอนเท่านั้น "Oh, beg pardon! I am Mrs. Featherington, of course. My husband passed on three years ago, but he was your papa's, er, dearest friend." (Quinn, 2000, p.53)

แต่ในบทละครตัวละครนี้กลับมีบทบาทสำคัญเรื่องการใช้อำนาจในครอบครัว ลอร์ดเฟเธอร์ริงตันบังคับให้ภรรยาบริจาคนามารีน่า ทอมสัน (Marina Thompson) ซึ่งเป็นญาติมาจากต่างจังหวัดเพื่อช่วยให้เปิดตัวต่อสังคมในการหาคู่ แม้ว่าฝ่ายภรรยาจะแจ้งให้สามีรู้ว่ามารีน่าตั้งครรภ์และแสดงความเห็นให้ส่งตัวกลับไปที่บ้านเกิดเพื่อไม่ให้เกิดข้อครหาอันจะนำความเสื่อมเสียมาสู่ครอบครัว

Portia Featherington: “I beg your pardon?” - Penelope Featherington: “How did it happen, Mama? Is there to be a baby?” - Portia Featherington: “That will be enough. My lord, are you hearing this? What are we going to do?” Lord Featherington: “There’s no need for your hysterics.” Penelope Featherington: “Why is Miss Thompson to be kept away?”

Portia Featherington: “Because her condition is catching.” (Dusen, 2020, episode2, 05.52)

แต่ลอร์ดเฟเธอร์ริงตันไม่รับฟังความคิดเห็นของภรรยาเพราะมีเหตุผลลับเรื่องหนี้สินที่จำเป็นต้องรับตัวมารีนามาดูแลแต่เขาไม่เคยบอกให้ภรรยารับรู้เพราะไม่เห็นความจำเป็นในการปรึกษาผู้หญิง

Portia Featherington: “We were ridiculed by all today, treated as though we were worthless, and it's all your fault.”

Lord Featherington: “How could I have been at fault? I was not even there.”

Lady Portia Featherington: “If it were not for your habit, we'd have been able to rid ourselves of Miss Thompson the moment we learned of her condition. None of this would have happened.”

(Dusen, 2020, episode7, 24.05)

รวมทั้งพฤติกรรมการโกงและเล่นการพนันของลอร์ดเฟเธอร์ริงตันที่ไปเจรจาให้วิลล์ มอนดริช (Will Mondrich) ล้มมวย

Lord Featherington: “I am not here to invest. I have a more lucrative proposition in mind. Say, for you and I to come to some arrangement... as to the outcome of your next fight?” (Dusen, 2020, episode7, 27.10)

ในฐานะหัวหน้าครอบครัวที่ตัดสินใจผิดพลาดทำให้ครอบครัวประสบกับความหายนะ ท้ายที่สุดเขาต้องฆ่าตัวตายเพื่อหนีความอับอายทั้งให้ภรรยาและลูกต้องรับผลจากการกระทำของเขา

3.4 แอนโทนี บริดเจอร์ตันและเซียนา รอซโซ (Anthony Bridgerton and Siena Rosso)

ตัวละครและเซียนา รอซโซไม่ปรากฏบทบาทในนวนิยาย แต่ผู้เขียนบทสร้างตัวละครนี้ขึ้นมาในบทละครให้มีความสัมพันธ์กับแอนโทนี ความสัมพันธ์ของสองตัวละครนี้แสดงอำนาจความสัมพันธ์ตามแนวคิดแบบปิตาธิปไตย อย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าตัวละครทั้งสองจะไม่ได้เป็นสามีภรรยากันอย่างเปิดเผย ด้วยเหตุที่แอนโทนีต้องแบกรับหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัวแทนบิดาที่เสียชีวิตตามค่านิยมของสังคม และกรอบแนวคิดของสังคมในระบบชายเป็นใหญ่ เพื่อรักษาเกียรติยศและศักดิ์ศรี รวมทั้งชื่อเสียงของครอบครัวทำให้เขาไม่สามารถเปิดเผยความสัมพันธ์ลับกับเซียนา ซึ่งเป็นนักร้องโอเปร่าที่สังคมเห็นว่าป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติได้ แม้ว่าแอนโทนีจะมีความรักต่อเซียนา แต่เขาจำเป็นต้องตัดสินใจบอกลูกๆ ติความสัมพันธ์กับฝ่ายหญิง แม้การตัดสินใจของแอนโทนีจะเป็นการทำลายความหวัง และชีวิตของผู้หญิงที่เขาหลงใหล แต่แอนโทนีตัดสินใจเลือกตามความต้องการของตัวเองเป็นหลักโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตของฝ่ายหญิง

Anthony Bridgerton: “We cannot be together. I know that now. This world shall not permit it. But what if we were to find ourselves in another situation, at a place where you and I might be accepted, with none of the shame nor recriminations that this society grants us.” (Dusen, 2020, episode4, 46.52)

ซึ่งในยุคนี้หากผู้หญิงประพฤติตัวเสื่อมเสียจะทำให้สังคมครหานินทา แม้ว่าเซียนาจะเป็นนักร้องโอเปร่า ซึ่งเป็นอาชีพที่สังคมไม่ยอมรับ นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอจะเป็นผู้หญิงที่ไม่จำเป็นต้องมีเกียรติในสังคม การยึดมั่นในระบบดังกล่าวส่งผลให้คู่รักเกิดความขัดแย้ง

จากพฤติกรรมของสามีที่แสดงต่อภรรยาทั้งหมดสามารถนำไปสู่ข้อสรุปได้ว่าการที่สามียึดแนวปฏิบัติของสังคมที่ยกให้ผู้ชายเป็นใหญ่ แม้ว่าแต่ละคู่จะมีเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่ผลล้วนก่อให้เกิดความขัดแย้งกับคู่ชีวิตของตนทั้งสิ้น

ผลการวิจัย

แนวความคิดให้ความสำคัญกับผู้ชายที่ปรากฏในเรื่อง The Duke and I เปิดเผยให้เห็นระบบกฎเกณฑ์ของสังคมแบบปิตาธิปไตยที่ให้อำนาจความเป็นใหญ่แก่ผู้ชาย โดยหลักมีความหมายให้ผู้ชายมีอำนาจครอบงำผู้หญิงและผู้ที่อยู่ใต้การปกครอง เป็นอำนาจของผู้ชายที่มีอยู่เหนือผู้ที่อ่อนแอกว่า มีโครงสร้างครอบงำความคิดของตัวละคร ซึ่งเป็นตัวแทนของคนในสังคมยุคเรอเนซองส์ที่ดูภายนอกเต็มไปด้วยความงดงามแต่เบื้องหลังมีระเบียบกฎเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เช่นเดียวกับปัญหาความขัดแย้งของตัวละครที่ซ่อนอยู่ในนวนิยายรักโรแมนติก โดยแนวคิดแบบปิตาธิปไตยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์และสร้างความขัดแย้งให้กับสมาชิกในครอบครัวจากนวนิยายเรื่อง The Duke and I แบ่งเป็น 3 กลุ่มความสัมพันธ์คือ 1) แนวคิดปิตาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตร 2) แนวคิดปิตาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายและน้องสาว และ 3) แนวคิดปิตาธิปไตยในความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา

อภิปรายผลการวิจัย

ระบบความคิดที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายมีบทบาทครอบงำสังคมมาเป็นระยะเวลานานไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมตะวันออก (ณวิภาณูจน์ สุขยา และวิรดา ตาสว่าง, 2562) หรือวัฒนธรรมตะวันตกที่มีความเห็นตรงกันว่าผู้ชายมีลักษณะทางกายภาพที่แข็งแรงกว่าผู้หญิง จึงควรเป็นผู้ปกครองและผู้นำทั้งในบริบทของสังคมหลัก และสังคมในระดับย่อยหมายถึงครอบครัว ความแตกต่างทางกายส่งผลให้เกิดความแตกต่างในบทบาททางสังคมและยังแพร่กระจายความหมายไปสู่ผู้ที่อ่อนแอกว่าที่ถูกตัดสินให้เป็นผู้ที่อยู่ใต้ปกครอง ไม่จำกัดเฉพาะเพียงแต่ผู้หญิงเท่านั้น

แนวคิดปิตาธิปไตยที่ปรากฏในนวนิยายอเมริกันซึ่งมีฉากหลังเป็นสังคมอังกฤษในยุคประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นภาพของผู้หญิงที่เป็นฝ่ายถูกกระทำในฐานะผู้ที่อ่อนแอกว่า สอดคล้องกับแนวคิดของนักสตรีนิยม O'Brien (1983) ที่ให้ความหมายของการสร้างอำนาจครอบงำของผู้ชายเป็นผลมาจากความต้องการของผู้ชายที่รู้สึกแปลกแยกจากกระบวนการเจริญพันธุ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะในร่างกายของผู้หญิงซึ่งเป็นอัตลักษณ์ทางเพศสภาวะ (Gender Identity) ทำให้ผู้หญิงมีบทบาทมากกว่าผู้ชายในด้านการให้กำเนิดและการเลี้ยงดูบุตร แนวคิดปิตาธิปไตยในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตร จึงช่วยให้

บิดามีบทบาทในการเป็นผู้ให้กำเนิดมากขึ้น เป็นแนวทางการเอาชนะของผู้ชายที่มุ่งสร้างอำนาจให้กับตนเองและทำให้ตนเองดูเข้มแข็ง มีอำนาจ น่าเชื่อถือมากขึ้นจากการครอบงำภรรยาและสมาชิกในครอบครัว (ณวิภาณูจน์ สุขยา และ วิรดา ตาสว่าง, 2562)

แนวคิดปิตาธิปไตยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตรที่พบในงานวิจัยนี้ยังมีผลสอดคล้องกับแนวคิดปิตาธิปไตยที่ปรากฏในรูปแบบของบิดากับบุตรในซีรีส์เรื่องมหาเทพไอยรา ที่สะท้อนให้เห็นอำนาจของบิดาในการปกครองบุตร โดยสามารถออกคำสั่งให้บุตรทำตาม และลูกจำเป็นต้องเชื่อฟังไม่ว่าคำสั่งนั้นจะถูกต้องหรือไม่ (ณวิภาณูจน์ สุขยา และ วิรดา ตาสว่าง, 2562) รวมทั้งสอดคล้องกับคำอธิบายแนวคิดปิตาธิปไตยว่าเป็นแนวคิดที่เดิมหมายถึงอำนาจของผู้ที่อยู่ในสถานะของบิดา แต่ต่อมาหมายรวมถึง ระบบชายเป็นใหญ่ โดยมีพื้นฐานมาจากอำนาจของบิดา เป็นแนวคิดที่มีอำนาจครอบงำพฤติกรรมและวิถีชีวิตของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย มีสถานะความสัมพันธ์ในสองระดับคือผู้ปกครอง และผู้ถูกปกครอง (สรยา รอดเพชร, 2561)

สังคมตะวันตกมีการสะท้อนภาพการใช้อำนาจของผู้ชายในงานวรรณกรรมในลักษณะเดียวกับสังคมตะวันออกเห็นได้จากผลการศึกษางานวรรณกรรมเรื่อง *The Casual Vacancy* ของ J.K. Rowling ในฉากของสังคมอเมริกันที่พบว่าอำนาจของผู้ชายสามารถปรากฏได้ทั้งในระดับสาธารณะและในระดับครอบครัว แนวคิดการกดขี่เพศหญิงที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมมีสาเหตุหลักมาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย (Fitri & Suparti, 2016)

แม้นวนิยายเรื่องนี้จะนำเสนอภาพสังคมที่ถูกครอบงำด้วยแนวคิดปิตาธิปไตยซึ่งส่งผลให้เกิดปมความขัดแย้งในใจของตัวละคร และเกิดปัญหาขัดแย้งระหว่างตัวละคร ในขณะเดียวกันยังมีการนำเสนอให้เห็นว่าผู้ที่ถูกใช้อำนาจครอบงำ พยายามขัดขึ้นเพื่อไม่ยอมตกอยู่ใต้อำนาจ ซึ่งพบได้ในทุกระดับของความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับความปรารถนาในตัวยายของบิดาจากไซมอน การเอาชนะสิทธิของสามีที่ไม่ต้องการมีทายาทสืบเชื้อสายตระกูลของดาฟนี่นั้นทำให้เธอกล้าลุกขึ้นมาเป็นผู้ควบคุมกิจกรรมทางเพศกับสามีเพื่อทำให้ตนเองสามารถตั้งครภีให้บรรลุเป้าหมายของตนเองได้ ผู้วิจัยพบว่าในบางความสัมพันธ์ที่ดูเหมือนผู้ที่ตกอยู่ใต้อำนาจจะยอมรับสภาพการถูกครอบงำนั้น แต่เป็นการยอมรับเพื่อให้บรรลุความตั้งใจของตนเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากเลดี้เฮสติงส์ที่ยอมสละชีวิตของตนเพื่อทำหน้าที่ของภรรยาให้สมบูรณ์ และเซียนาที่ดูเหมือนจะยอมรับการถูกทอดทิ้ง จากการตัดสินใจเลือกครอบครัวของแอนโทนี แต่เธอรู้ว่าในใจของแอนโทนินั้นไม่สามารถตัดขาดจากเธอได้ แม้ว่าในท้ายที่สุดแอนโทนีจะพยายามหันกลับมาให้ความสำคัญต่อเธอ แต่เธอก็กลับขอให้เขาปล่อยเธอไป ภาพความสวยงามในนวนิยายรักโรแมนติกเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่าภายใต้การครอบงำและความไม่เท่าเทียมปรากฏร่องรอยของการขัดขึ้นและการพยายามเอาชนะซึ่งเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์

บทสรุปดังกล่าวแสดงให้เห็นแนวโน้มอิทธิพลของการต่อสู้ เรียกร้องสิทธิของผู้หญิงซึ่งเป็นพลเมืองในชุมชน และสังคมในยุคต่อมา Chatraporn (2006) นำเสนอผลการศึกษาเรื่องการต่อต้านแนวคิดการครอบงำแบบปิตาธิปไตยในวรรณกรรมสตรีซึ่งเป็นงานวรรณกรรมร่วมสมัยระดับโลก โดยนักเขียนสตรีชาวเม็กซิกัน ชาวอเมริกัน ชาวอังกฤษ และชาวเดนมาร์ก พบว่าภาพของตัวละครสตรีในงานวรรณกรรมที่มีฉากสังคมภายใต้การครอบงำแบบปิตาธิปไตยเป็นสิ่งที่ไม่จริง นักเขียนร่วมสมัยลดบทบาทของตัวละครผู้ชายลง เพิ่มบทบาทที่แสดงให้เห็นความสามารถของผู้หญิงมากขึ้น สลับบทบาทระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย รวมทั้งทำให้ผู้ชายเป็นตัวตลกในบางสถานการณ์ ซึ่งแนวคิดลักษณะดังกล่าวสามารถเห็นอย่าง

ชัดเจนในบทละครบริดเจอร์ตันตอนต่อไป ซึ่งผู้ที่สนใจศึกษาสามารถทำการศึกษาเปรียบเทียบ หรือศึกษาพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของแนวคิดจากปิตาธิปไตยสู่การเรียกร้องสิทธิสตรี

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าแนวคิดปิตาธิปไตยหรือการให้ความสำคัญกับอำนาจของผู้ชายสามารถมีบทบาทปรากฏในวรรณกรรมรักโรแมนติกซึ่งไม่ได้มีเป้าหมายหลักในการสะท้อนอำนาจการปกครองของคนสังคม หากนำแนวคิดนี้ไปศึกษาวรรณกรรมในรูปแบบอื่นเช่นวรรณกรรมเยาวชน อาจทำให้เห็นประเด็นที่หลากหลายมากขึ้น หรือหากศึกษาวรรณกรรมเรื่องนี้โดยใช้แนวคิดสตรีนิยมในเชิงศึกษาเปรียบเทียบ หรือศึกษาด้านพัฒนาการ จะทำให้ผู้ศึกษาเห็นมุมมองที่แตกต่างออกไป

เอกสารอ้างอิง

- ณวิภาญจน์ สุขยา และ วิรดา ตาสว่าง. (2562). การวิเคราะห์แนวคิดปิตาธิปไตยที่ปรากฏในซีรีส์อินเดีย เรื่องพิเนต มหาเทพไอยรา. *วารสารการประชุมวิชาการระดับปริญญาตรีด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 2562, 120-131.
- วรวิดี วงศ์สง่า. (2554). เจน ออสเตน: ต้นแบบผู้หญิงยุคใหม่. สืบค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2563 จาก <https://www.sarakadee.com/2011/09/14>
- สรยา รอดเพชร, ทศนีย์ ทานตวณิช และ นันทนัย ประสานนาม. (2561). ผู้หญิงกับปิตาธิปไตยในนวนิยายของอุทิศ เหมะมูล. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 14(1), 53-79.
- เสนาะ เจริญพร. (2548). ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุค พองสบู่. กรุงเทพฯ: ศิลปวัฒนธรรม.
- อัตลักษณ์แห่งยุค “Regency” ความรู้มรดกในแบบฉบับอังกฤษ สะท้อนผ่าน ศิลปะชั้นยอดอันคลาสสิก และทรงคุณค่า สู่ความสง่างามปัจจุบัน. สืบค้นเมื่อ 24 กรกฎาคม 2561 จาก <https://positioningmag.com/1180171>
- ฮอไรซอน. (2564). *Review Bridgerton ‘บริดเจอร์ตัน วังวน รัก เกมไฮโซ’*. สืบค้นเมื่อ 21 กรกฎาคม 2564 จาก <https://minimore.com/b/wBzE0/3>
- Chatraporn, S. (2006). The Defiance of Patriarchy and the Creation of a Female Literary Tradition in Contemporary World Popular Fiction. *MANUSYA: Journal of Humanities*, 2(11), 35-53.
- Dacus, K. (2016). What’s the Different Between Historical Romance and Historical Fiction?. Retrieved 7 February 2021, from <https://kayedacus.com/>
- Dusen, C., V. (Creator). (2020). *Bridgerton*. [Television series episode]. Netflix Broadcasting.
- Fitri, N., & Suparti, E. (2016). Analyzing the Portrayal of Patriarchal Oppression towards the Female Characters in J.K. Rowling’s *The Casual Vacancy*: A Reflective Post-Feminist Critics. *CaLLs: Journal of Culture, Arts, Literature, and Linguistics*, 2(1), 43-51.
- Goodreads. (2015). *Julia Quinn*. Retrieved 7 February 2021, from https://www.goodreads.com/author/show/63898.Julia_QuinnKnowles,

- Knowles, R. (2012). *When is the Regency Era?*. Retrieved 7 July 2020. From <https://www.regencyhistory.net/2012/09/when-is-regency-era.html>
- O'Brien, M., E. (1983). *The Courage to Survive: The LifeCareer of the Chronic Dialysis Patient*. New York: Grune & Stratton.
- Quinn, J. (2000). *The Duke and I*. New York: Avon Books.
- Raslan, U. (2019). Patriarchy Rejected: A Feminist Reading in Some Selected Poems by Adrienne Rich and Fatima Naoot. *English Language and Literature Studies*. 9(1), 1-16.